

Der blev, medens Kommissionen sad, atter og atter fra Tingets Side kaldt paa Sagen. Jeg skal saaledes minde om, at efter at det Parti, hvortil jeg har den Ære at høre, var blevet det ledende Flertal her i Tinget, forelaa for det første dets Program, hvori er nævnt en Retsreform som et af de vigtigste Punkter, men dertil kom, at den første Gang Partiets Ordfører, det ærede Medlem for Ringkøbing Amt 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), derefter tog Ordet her i Salen, nemlig ved Finanslovens første Behandling 1895—96, benyttede han netop Lejligheden til at kalde paa denne Sag og bede Ministeren give os Forklaring over, hvad det blev til med den Kommission, der var nedsat; jeg henviser til Folketingstidenden 1895—96, Sp. 89—90. Der er gentagne Gange senere — jeg tror at turde sige hvert Aar og endog flere Gange om Aaret — blevet rettet Forespørgsler eller Opfordringer fra dette Tings Side til de vekslende Justitsministre om, hvad det blev til med denne Sags Fremme. Jeg har f. Eks. for mit Vedkommende gentagne Gange haft Lejlighed til at bringe den i Erindring, men jeg skal særlig tillade mig at minde om et Par Lejligheder, hvor denne Forespørgsel, denne Opfordring, denne Forventning om snart at se et Resultat af disse Arbejder kom frem i en mere solen Form end fra enkelte Medlemmers Side. Jeg skal saaledes minde om det Forslag om Anholdelse og Varetægtsfængsel og Erstatning derfor, som i 1896—97 var indbragt her i Tinget med min ærede Sidemand her til venstre (Alfred Christensen) som Ordfører. Dette Forslag blev behandlet i et Udvalg, hvis Flertal, hvortil det ærede Medlem og jeg hørte, indstillede det til Fremme for dog at faa denne overordentlig vigtige Side af Sagen gennemført saa hurtigt som muligt, men Udvalgets Mindretal, der bestod af Repræsentanterne for, om jeg tør bruge det populære Udtryk, Højre og de moderate, indstillede at slutte Sagen med en Dagsorden, der lød saaledes — den findes i Folketingstidenden for 1896—97 Tillæg B., Spalte 1807 —: „I den Forventning, at endeligt Forslag til Lov om Strafferetsplejen fra Proceskommissionen vil foreligge i Løbet af indeværende Aar“ — det var den 22de Marts 1897, at dette Forslag behandlede her i Tinget — og at Sagen derefter vil blive fremmet fra Regeringens Side — gaar Folketinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“. Herfor stemte altsaa de to Partier, jeg nævnte; at vi andre stemte imod denne Dagsorden;

laa jo kun i, at vi ønskede Sagen endnu mere fremskyndet for dette Punkts Vedkommende, som her var fremme til Behandling, end de andre fandt nødvendigt. Blandt de Medlemmer, der indstillede denne Dagsorden til Folketingets Vedtagelse, fandtes blandt andre Proceskommissionens højtærede Formand, det daværende Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) og det eneste nu her tilbageværende Medlem af Proceskommissionen, det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen). Saa kom Proceskommissionens Betænkning jo virkelig — om end ingenlunde i Løbet af det Aar, der havde været Tale om, heller ikke paa de Tidspunkter, som senere fra Ministerbordet bleve stilledes os i Udsigt, men dog nu for et Aarstid siden — og gav saa Anledning til, at Behandlingen af to af de Lovforslag, der i sidst afvigte Rigsdagssamling bleve forelagte her i Tinget, af Udvalgets Flertal bleve indstillede til Afslutning med Dagsordener, hvori henvises til den forestaaende Behandling af Retsreformen i sin Helhed. Jeg sigter dels til den Dagsorden, som Udvalgets Flertal foreslog med Hensyn til Forslaget om Bødeforelæg, der lød saaledes: „Under Hensyn til den forestaaende almindelige Retsplejereform gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen“, og dels til den Dagsorden, som foresloges med Hensyn til Lovforslaget om Nedlæggelse af Ning Herreds Jurisdiktion og Ansættelse af en Strafferetsdommer i Aarhus, og som lød saaledes: „Under Hensyn til, at en almindelig Retsplejereform, ogsaa omfattende Jurisdiktionsinddelingen, er forestaaende, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen“. Ved disse to Forslag var det Meningen, som det blev udtrykt fra en enkelt Side, at „sænke Kaarden“ for Proceskommissionens Betænkning, at kvittere for dens Modtagelse, naturligvis i Haab om og i Forvisning om, at dette nu ogsaa vilde give Stødet til, at denne Sag kom frem paa Dagsordenen — om ikke i dette Ting saa i det andet — saaledes, at man snart kunde komme til at tage fat paa den og faa en Ende derpaa. Det vil derfor let forstaaes, at vi med en vis Spænding have afventet, hvad der vilde blive foretaget i Sagen til dens videre Fremme fra det ærede Justitsministeriums Side, og det kan derfor næppe undre nogen, at det er med en vis Skuffelse, vi maa sige, at vi til Dato ikke have mærket Spor af Livstegn fra det ærede Ministeriums Side med Hensyn til denne Sag. Jeg vil her som Grund for os til at vente, at saadanne Livstegn vare